

בבית המשפט העליון

רע"א 2043/14

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקשת: פלונית

נ ג ד

המשיב: מנהל מס ערך מוסף באר שבע

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 11.03.2014 בתיק ע"מ 22652-06-13 שניתנה על-ידי כבוד השופט ג' גדעון

בשם המבקשת: עו"ד יואב ציוני

בשם המשיב: עו"ד יורם הירשברג

החלטה

זוהי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט ג' גדעון) מיום 11.3.2014 לדחות בקשה לזימון עדים מטעם המבקשת.

1. המבקשת היא בעלים של בניין דירות בבאר שבע שבו מתגוררים בשכירות זכאים לדירור מטעם עמידר החברה הלאומית לשיכון בישראל (להלן: עמידר), בהתאם לחוזה שכרתה המבקשת עם עמידר (להלן: החוזה). על-פי החוזה שני שלישים מדמי השכירות עבור הדירות משולם למבקשת על-ידי עמידר ושליש על-ידי הדיירים. ביום 23.7.2012 הוציא המשיב למבקשת שומה לשנים 2007-2012 על סך 1.5 מיליון ש"ח במסגרתה קבע כי המבקשת דיווחה על העסקאות עם עמידר כפטורות ממע"מ, וזאת שלא כדין. המבקשת הגישה השגה על החלטה זו, וביום 28.4.2013 החליט מר ראובן סדקה, ממונה בכיר במע"מ באר שבע, להגדיל את השומה במסגרת הדיון בהשגה עד לסכום של כ-2.42 מיליון ש"ח, בסוברו שיש מקום למסות גם את העסקאות עם

הדיירים ולא רק את אלה שערכה המבקשת עם עמידר. המבקשת, מצידה, הגישה ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בטענה שההתקשרות עם עמידר היא פורמאלית בלבד ולמעשה מדובר בעסקאות להשכרת דירות מגורים הפטורות ממע"מ על-פי סעיף 31(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975. בתשובתו לערעור טען המשיב כי יש לדחות את הערעור בהתאם להלכות הפסוקות של בית משפט זה בע"א 2291/07 אגף המכס והמע"מ אשדוד נ' ש.י. סימון אחזקות בע"מ (1.2.2010) (להלן: עניין סימון) ובע"א 7973/11 ר.א. שליט פיתוח בנייה ויזום פרויקטים בע"מ נ' מנהל מס ערך מוסף (16.6.2013) (להלן: עניין שליט), הזהות, לגישתו, בנסיבותיהן לאלה שלפנינו.

2. ביום 5.11.2013 קיים בית המשפט המחוזי (כבוד הנשיא י' אלון) דיון מקדמי בתיק, בסיומו קבע כי "ראיות הצדדים יוגשו בדרך של תצהירי עדות ראשית" וקצב את המועד להגשתן. הצדדים הגישו תצהיריהם, וביום 4.2.2014 קיים בית המשפט המחוזי (כבוד הנשיא י' אלון) דיון מקדמי נוסף, ובהחלטתו שניתנה בתום הדיון ציין כי התיק ייקבע להוכחות לפי רצון המבקשת, אף על פי ש"כשלעצמי חשבתי, לאחר קריאת כל כתבי הטענות, כי פסיקת בית המשפט העליון בע.א. 7973/11 (עניין שליט – א' ח') ובע.א. 2291/07 (עניין סימון – א' ח') אמורה הייתה לייתר המשך בירור הליך זה".

3. לאחר דברים אלה, ביום 19.2.2014 הגישה המבקשת בקשה לזמן שלושה עדים למתן עדות בדיון ההוכחות שנקבע ליום 27.4.2014 "ללא מתן תצהיר מקדים", והם - מנהלת מקבצי דיור בעמידר, סמנכ"ל הכספים בעמידר ומנהל אשכול המיסים במשרד רואי החשבון המעניק שירותים לעמידר (להלן: העדים). המבקשת ציינה כי העדת העדים תסייע לה לסתור את הקביעה העובדתית שנקבעה בעניין שליט לפיה עמידר, ולא בעל הדירות, היא זו אשר משכירה את הדירות לדיירים. לטענת המבקשת העדים יוכלו להעיד על כך שעמידר רואה עצמה כמפקחת בלבד ולא כמשכירה. המבקשת הוסיפה וציינה כי היא אינה שולטת על העדים, ולכן אינה יכולה לקבל את עדותם בדרך של תצהיר. לפיכך עתרה המבקשת לזימון העדים לדיון ההוכחות בבית המשפט.

4. בהחלטתו מיום 11.3.2014 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה בקובעו כי סעיפי החוזה שערכה המבקשת עם עמידר דומים לאלה של החוזה שנדון בעניין שליט ועל-פיהם נקבע כי עמידר היא משכירת הדירות. כך למשל, ציין בית המשפט כי הן בחוזה שנדון בעניין שליט הן בחוזה שלפנינו נקבע כי אין לבעלי הדירות שיקול דעת לעניין זהות השוכרים והסדרי התשלום וכן שעמידר תוסיף ותשלם למבקשת את התמורה המוסכמת גם אם לא תפנה דיירים לאכלוס הדירות. על כן, קבע בית המשפט

המחוזי כי קשה לראות כיצד עדויות העדים תוכלנה לבסס מסקנות שונות בדבר אופי ההתקשרות בין המבקשת ועמידר, בניגוד להלכה הפסוקה. בנוסף קבע בית המשפט המחוזי כי המבקשת לא הוכיחה שקיימת מניעה להעיד את העדים בדרך של הגשת תצהיר.

5. מכאן הבקשה שלפניי בה טוענת המבקשת כי זימונם של העדים נדרש כדי לאפשר לה להוכיח שעמידר מהווה "צינור" להעברת כספי השכירות, הא ותו לא. המבקשת טוענת כי היא מבקשת להציג באמצעות העדים ראיות חיצוניות לחוזה שנכרת בין הצדדים אשר יבססו את טענתה כי עמידר היא מתווכת בלבד. לגישתה, על-פי דוחו"ת הכספיים עמידר רואה את תפקידה בעסקאות כגון אלה כמפקחת על מתן שירותי הדיור, ולא כמשכירת הדירות. המבקשת מוסיפה וטוענת כי זימון העדים יגלה גם באיזה אופן מדווחת עמידר על העסקאות המדוברות לרשויות המס. בנוסף טוענת המבקשת כי העדים עוינים לה מכיוון שקבלת עמדתה עשויה לגרום להם לנזק אם יימצא כי סיווגו את העסקאות עימה שלא כדין. לפיכך טוענת המבקשת כי העדים לא ישתפו עימה פעולה על-ידי מתן תצהיר, ומכאן ההצדקה לזמנם לעדות. לבסוף טוענת המבקשת כי יש ליתן לה את האפשרות להוכיח שפסק הדין בעניין סימון ניתן על בסיס מצע עובדתי שגוי או למצער כזה שאינו רלוונטי לעניינה, והיא מוסיפה וטוענת כי יש הצדקה למתן רשות ערעור עתה מפני שאי-שמיעת העדים עשויה לגרום לה נזק בלתי הפיך.

6. המשיב טוען מצידו כי בהחלטתו מיום 5.11.2013 קבע בית המשפט המחוזי שהצדדים יגישו ראיותיהם בדרך של תצהירים ורק לאחר ששני הצדדים יגישו ראיותיהם נזכרה המבקשת לבקש להעיד שלושה עדים שלא באמצעות תצהיר. בנוסף טוען המשיב כי המבקשת לא פעלה לגבות תצהירים מהעדים וטענה בלקוניות כי אין היא שולטת בהם, וכן כי טענתה שהעדות תסב לעדים ולעמידר נזקים נטענה בעלמא. עוד טוען המשיב כי מסקנת בית משפט זה בעניין שליט, שעובדותיו זהות לשלנו, מובילה למסקנה כי העדויות האמורות אינן רלוונטיות להליך. המשיב מוסיף וטוען כי המערערת המבקשת הוציאה לעמידר חשבוניות מס וגבתה מע"מ בגין העסקה (אותו שמרה לעצמה), ומכאן שאף היא לא ראתה בעמידר כמפקחת גרידא. לחלופין, ולמען הזהירות, טוען המשיב כי אם ימצא בית המשפט לזמן את העדים, כי אז יש להורות להם להגיש עדויותיהם בתצהיר תוך חיוב המבקשת בהוצאות משמעותיות בגין האיחור בהגשת הבקשה.

7. דין הבקשה להידחות.

לערכאה הדיונית מסור שיקול דעת רחב בעניין סדרי הדיון לפניה, ובכלל זאת בעניין אופן שמיעת העדויות, וערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהחלטות בתחום זה אלא במקרים חריגים (רע"א 3653/11 דבורי נ' החברה הלאומית לדרכים בישראל בע"מ, פס' 3 (21.7.2011); רע"א 686/13 עמיעד מערכות מים בע"מ נ' טי אס טי סינרג'י בע"מ, פס' 6 (17.3.2013)). המקרה דנן אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה. זאת משום שהמבקשת השהתה את בקשתה לזימון העדים, אף שלא הייתה כל מניעה להעלות את בקשתה בעניין זה כבר בעת הדיון המקדמי משהיה ידוע לה, על-פי טענתה, כי תידרש לעדים אלה וכי לא תוכל לקבל מידם תצהיר. שנית, הטענות בדבר אי היכולת לקבל תצהיר מידי עדים אלה נטענו על-ידי המבקשת בדרך של "הנחת המבוקש" ובלא שפנתה אליהם כלל על מנת לברר את הדבר.

די בטעמים שפורטו על מנת לדחות את הבקשה והיא נדחית, אפוא.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשע"ד (24.4.2014).

ש ו פ ת